

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobkyně: C. s. r. o., IČO X
sídlem K. n. H. 292, X K. n. H.
zastoupena advokátem JUDr. Jakubem Dohnalem, Ph.D.
sídlem Plzeňská 3350/18, 150 00 Praha 5

proti
žalovanému: Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2020, č. j. 36787/20/5000-10480-712342,

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2020, č. j. 36787/20/5000-10480-712342, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku ve výši 11 228 Kč, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám advokáta JUDr. Jakuba Dohnala, Ph.D.

Odůvodnění:
A) Vymezení věci

1. Žalobkyni byla na základě rozhodnutí Ministerstva životního prostředí a smlouvy uzavřené se Státním fondem životního prostředí poskytnuta dotace v rámci Operačního programu Životní prostředí na realizaci projektu „Výstavba dotřídňovací linky na směsný odpad“. Žalobkyně v rámci akce zadala podlimitní veřejnou zakázku na dodávky v předpokládané

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

hodnotě 5 243 500 Kč. Vítězem výběrového řízení se stal dodavatel M. T. a. s., s nímž žalobkyně uzavřela dne 1. 10. 2014 kupní smlouvu na strojní zařízení v hodnotě 5 240 000 Kč. Prostředky z dotace byly žalobkyni poskytnuty v celkové výši 4 734 000 Kč, tj. 90 % způsobilých výdajů projektu.

2. Finanční úřad pro Olomoucký kraj (dále jen „správce daně“) v rámci daňové kontroly dospěl k závěru, že žalobkyně použila poskytnuté peněžní prostředky ve smyslu § 3 písm. e) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), neoprávněně, neboť:

a) uzavřela s vybraným dodavatelem M. T. a. s. dne 15. 6. 2015 dodatek č. 1 ke kupní smlouvě, jímž mu umožnila dodat předmět plnění smlouvy v dodatečném termínu a bez uplatnění smluvní pokuty pro tento případ sjednané, tj. v rozporu s § 82 odst. 7 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném do 30. 9. 2016 (dále jen „ZVZ“) umožnila podstatnou změnu smlouvy (dobu plnění dodávky), která by rozšířila předmět veřejné zakázky a za použití v původním zadávacím řízení by umožnila účast dalších potenciálních dodavatelů a mohla také ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, čímž jednala v rozporu s podmínkou uvedenou v čl. III bodu 6 části C písm. a) smlouvy se SFŽP a v části B.3 písm. a) rozhodnutí MŽP o poskytnutí dotace (dále též „zjištění č. 1“);

b) nezveřejnila na profilu zadavatele uvedený dodatek č. 1 ze dne 15. 6. 2015, výši skutečně uhrazené ceny za plnění veřejné zakázky a seznam subdodavatelů dodavatele veřejné zakázky, čímž porušila § 147a odst. 1 ZVZ (dále též „zjištění č. 2“);

c) uvedla v průběžné monitorovací zprávě za rok 2016 jako skutečné množství separovaných odpadů 2 109 t/rok, ačkoli dle kontroly MŽP to bylo jen 379,9 t/rok, čímž postupovala v rozporu s čl. III bodem 6 částí C písm. e) smlouvy a s částí B.3 písm. e) rozhodnutí, požadujícími sdělovat všem institucím jen pravdivé, nezkrácené a úplné informace o skutečném množství zpracovaných/separovaných odpadů (dále též „zjištění č. 3“).

3. Tímto jednáním žalobkyně podle správce daně porušila rozpočtovou kázeň ve smyslu § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel, za což jí platebními výměry ze dne 22. 10. 2019, č. j. 1855786/19/3100-31471-804121 a č. j. 1855787/19/3100-31471-804121 vyměřil odvody za porušení rozpočtové kázně do SFŽP ve výši 68 130 Kč a do Národního fondu ve výši 1 158 210 Kč. Výši odvodu správce daně stanovil jako součet 25 % z částky použité na financování předmětné veřejné zakázky za zjištění č. 1 a 2 a 1 % z celkové částky dotace za zjištění č. 3. Žalovaný ve výroku označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a oba platební výměry správce daně potvrdil.

B) Žaloba a vyjádření žalovaného

4. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného i obou platebních výměrů. Žalobní body soud stručně shrnuje takto:

a) u zjištění č. 1 žalovaný nesprávně právně posoudil vliv dodatku č. 2 ke kupní smlouvě. Žalobkyně toto zjištění v průběhu daňové kontroly zcela zhojila tím, že dne 17. 7. 2019 uzavřela s dodavatelem M. T. a. s. dodatek č. 2 ke kupní smlouvě, jehož obsahem je ujednání, že se od počátku ruší dodatek č. 1 a bude přistoupeno k vyúčtování smluvní pokuty podle čl. X kupní smlouvy. Tím došlo k odstranění výhody pro vybraného dodavatele a předmětné zadávací řízení tak není zpětně deformováno;

- b) u zjištění č. 2 správce daně stanovil odvod ve výši 2 % z částky použité na financování předmětné veřejné zakázky v rozporu s čl. I odst. 14 přílohy Pokynu GŘ č. D-38, podle něhož měl být stanoven odvod v rozmezí 0,1 – 1 %, o výjimečný a zvlášť odůvodněný případ umožňující překročení závazného rozmezí pro odvod dle Pokynu se nejednalo, proporcionální by byla výše 0,1 % z částky použité na financování předmětné veřejné zakázky;
- c) u zjištění č. 3 správce daně stanovil odvod neproporcionálně při horní hranici sazby, ačkoli žalobkyně nepochybila úmyslně a její pochybení nemělo žádný negativní dopad na plnění podmínek dotace.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě požadoval zamítnutí žaloby. Odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, v němž se již s danými námitkami vypořádal. Nad rámec napadeného rozhodnutí poukázal k otázce umožnění podstatných změn smlouvy na rozhodovací činnost ÚOHS a také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2020, č. j. 9 Afs 441/2018-52.

C) Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez jednání.

Zjištění č. 1

7. Jádrem sporu mezi účastníky je otázka, zda na závěr o porušení rozpočtové kázně může mít skutečnost, že žalobkyně před rozhodnutím správce daně (před vydáním platebních výměrů) zrušila dodatek č. 1 ze dne 15. 6. 2015 ke kupní smlouvě s dodavatelem dodatkem č. 2 ze dne 17. 7. 2019 a předtím zrušenou smluvní pokutu za pozdní splnění zakázky fakturou ze dne 18. 7. 2019 dodavateli vyúčtovala.
8. Žalobkyně již v průběhu daňové kontroly a následně v odvolání proti platebním výměrům namítala, že pro správce daně je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, a tudíž měl přihlídnout k následnému zrušení dodatku č. 1 kupní smlouvy, v jehož důsledku byly zcela eliminovány negativní důsledky pramenící ze zjištění č. 1.
9. Správce daně na str. 17 zprávy o daňové kontrole na námitku uvedl, že postupoval v souladu se Smlouvou a Rozhodnutím. Uvedl, že za zmíněné porušení byla v dotačních podmínkách stanovena sazba finanční opravy ve výši 25 % z hodnoty zakázky, přičemž její snížení nebylo připuštěno, a tudíž ke zohlednění následného jednání, které narovnává práva a povinnosti z kupní smlouvy, nelze přihlídnout, k čemuž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2018, č. j. 2 Afs 366/2017-33. Dále uvedl, že žalobkyně vydáním dodatku č. 2 ke kupní smlouvě a vyúčtováním smluvní pokuty dodavateli narovнала výhodu mu poskytnutou jen částečně, neboť smluvní pokuta vyčíslená téměř po pěti letech již neodpovídá hodnotě sankce původně stanovené. Žalobkyně sice dle správce daně svým jednáním eliminovala negativní důsledek poskytnuté výhody vybranému dodavateli, nikoli však skutečnost, že došlo k podstatné změně smlouvy, tj. změně doby plnění dodávky. Účelem smluvní pokuty je dle správce daně dát předem najevo zvýšený zájem na náležitém splnění smluvní povinnosti a žalobkyně tak jejím zrušením popřela svůj zájem na řádném dodání poptávané zakázky. Podstatnou změnou smlouvy spočívající ve zrušení smluvní pokuty za pozdní dodání linky umožnila žalobkyně delší termín pro dodání, což mohlo dle správce daně ovlivnit potenciální uchazeče, které původně stanovený termín limitoval

v podání jejich nabídek, čímž mohlo dojít k diskriminaci a nerovnému zacházení ze strany žalobkyně.

10. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že se s argumentací správce daně ztotožňuje a shodně se správcem daně uvedl, že porušení § 82 odst. 7 ZVZ trvá a nelze jej vrátit v předchozí stav. Dále žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 2. 2019, č. j. 22 Af 34/2017-47 a ještě dodal, že dodatečné odstranění „výhody pro vybraného uchazeče“ nemůže změnit zjištění správce daně, jelikož pro posouzení není rozhodující skutkový stav v době vydání rozhodnutí, ale skutečnost, že k porušení vůbec došlo. Nadto také připomněl, že v tomto případě stanovil výši odvodu pevnou sazbou, od které se nelze odchýlit.
11. Žalobkyně v žalobě namítla, že žalovaný posoudil věc nesprávně, neboť pro správce daně je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí. Žalovaný podle žalobce nevysvětlil, proč by mělo porušení § 82 odst. 7 ZVZ stále trvat a nemělo by být možné jej vrátit v předchozí stav, přestože žalobkyně fakturou ze dne 18. 7. 2019 dodavateli smluvní pokutu vyúčtovala, přičemž z kupní smlouvy ani zadávací dokumentace nevyplývalo, kdy má být smluvní pokuta vyúčtována. Úvah potenciálních dodavatelů o obsahu jejich nabídek se tak postup žalobkyně nemohl nijak dotknout a nikdo nebyl diskriminován.
12. Podle § 82 odst. 7 ZVZ *zadavatel nesmí umožnit podstatnou změnu práv a povinností vyplývajících ze smlouvy, kterou uzavřel s vybraným uchazečem. Za podstatnou se považuje taková změna, která by a) rozšířila předmět veřejné zakázky..., b) za použití v původním zadávacím řízení umožnila účast jiných dodavatelů a c) za použití v původním zadávacím řízení mohla ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky.*
13. Krajský soud souhlasí s žalobkyní, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí omezil pouze na konstatování, že porušení § 82 odst. 7 ZVZ trvá, aniž vysvětlil, v jakém ohledu se tak děje. Obsahem čl. 1.2. dodatku č. 1 ke kupní smlouvě ze dne 15. 6. 2015 nebylo ujednání žalobkyně a dodavatele o prodloužení lhůty dodání plnění, nýbrž jen ujednání, že za opožděné dodání strojního zařízení v důsledku mimořádné odstávky na lince výrobce zařízení nebudou účtovány smluvní pokuty dle čl. X kupní smlouvy. Obsahem čl. 1.2. dodatku č. 2 ke kupní smlouvě ze dne 17. 7. 2019 pak bylo ujednání žalobkyně a dodavatele, že se tímto od počátku ruší dodatek č. 1 ze dne 15. 6. 2015. V čl. 1.3. tohoto dodatku si strany dále ujednaly, že se dohodly na vyúčtování smluvní pokuty dle čl. X kupní smlouvy. Je-li v § 82 odst. 7 ZVZ *zakázáno umožnit podstatnou změnu práv a povinností vyplývajících ze smlouvy*, pak zjištěná podstatná změna smlouvy již v době rozhodování správce daně netrvala, neboť byla s účinky *ex tunc* ujednáním smluvních stran zrušena. Porušení zákazu zpětného měnění smluvních podmínek tedy v posuzovaném případě sice v minulosti objektivně nastalo, avšak nelze se ztotožnit s tím, že nadále trvá.
14. Stejně tak žalovaný nevysvětlil, proč by nemělo být možné v popsáném případě navrácení v předešlý stav. Pokud by dodatku č. 1 nebylo, vznikla by dodavateli v souladu s čl. X bodem 10.1. kupní smlouvy povinnost zaplatit v případě prodlení s povinností dodat předmět koupě ve smluveném termínu smluvní pokutu ve výši 0,05 % denně z celkové dohodnuté ceny. Fakturou ze dne 18. 7. 2019, č. X vyzvala žalobkyně dodavatele k zaplacení smluvní pokuty dle čl. X kupní smlouvy ze dne 1. 10. 2014 a dodatku k této smlouvě ze dne 17. 7. 2019, a to za prodlení od 1. 6. do 30. 10. 2015 ve výši 0,05 % denně z částky 5 240 000 Kč, tj. celkem 395 620 Kč. Tímto způsobem žalobkyně nastolila „předešlý stav“, tj. stav, jaký by panoval, pokud by dodatek č. 1 uzavřen nebyl.

15. Lze tak uzavřít, že v době rozhodování správce daně již porušení § 82 odst. 7 ZVZ netrvalo a netrvaly ani jím vyvolané škodlivé účinky v podobě zpětné deformace výběrového řízení, neboť dodatkem č. 2 kupní smlouvy došlo k navrácení v předešlý stav. Doba plnění dodávky zůstala nezměněna a dodavatel byl za její nesplnění v souladu se smlouvou sankcionován.
16. Odlišně je třeba nahlížet na porušení povinnosti stanovené v § 147a ZVZ, tj. uveřejnit na profilu zadavatele předmětný dodatek č. 1, výši skutečně uhrazené ceny za lnění veřejné zakázky a seznam subdodavatelů dodavatele veřejné zakázky (kontrolní zjištění č. 2). Takové porušení nelze zvrátit tím, že příjemce dotace následně s odstupem času tyto údaje zveřejní, neboť k jejich zveřejnění stanovil § 147a ZVZ lhůty, přičemž běh času je skutečností nezvratitelnou. Opožděné zveřejnění údajů nezmění fakt, že k určitému datu nebyly tyto údaje zveřejněny. Opožděné zveřejnění údajů může mít vliv pouze na hodnocení závažnosti porušení rozpočtové kázně a tím na výši stanoveného odvodu. V případě práva požadovat smluvní pokutu ale dotační podmínky žádnou lhůtu k jejímu uplatnění nestanovily.
17. Zejména ale žalovaný neodůvodnil svůj právní závěr, že „pro posouzení není rozhodující skutkový stav v době vydání rozhodnutí“, přestože žalovaný tvrdil v odvolání pravý opak.
18. Z § 44a odst. 11 rozpočtových pravidel vyplývá, že při stanovování odvodu za porušení rozpočtové kázně postupují finanční úřady podle daňového řádu. Ve věci stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně je tedy vedeno ve smyslu § 134 odst. 1 daňového řádu daňové řízení, které se podle odst. 3 téhož ustanovení obecně skládá z dílčích řízení, přičemž k vlastnímu stanovení daně (odvodu) slouží dílčí řízení označené zákonem jako řízení nalézací, vyměřovací. Daňový řád výslovně nestanoví, k jakému okamžiku je třeba zjišťovat skutkový stav pro účely vydání rozhodnutí ve vyměřovacím (pozn. ani doměřovacím) řízení. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 4. 2021, č. j. 3 Afs 85/2019-44 nicméně dovodil, byť nikoli ve věci odvodu za porušení rozpočtové kázně, že správce daně ve vyměřovacím řízení vychází ze skutkového stavu, který je zjištěn ke dni vydání rozhodnutí o vyměření daně, resp. v případě podání odvolání ke dni vydání rozhodnutí o odvolání. Správce daně měl tudíž při rozhodování o stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně vycházet ze skutkového stavu zjištěného ke dni vydání platebních výměrů. K tomuto dni však s ohledem na obsah dodatku č. 2 ke kupní smlouvě ze dne 17. 7. 2019 nebylo možné učinit závěr, že žalobkyně umožnila podstatnou změnu smlouvy (dobu plnění dodávky), která by rozšířila předmět veřejné zakázky a za použití v původním zadávacím řízení by umožnila účast dalších potenciálních dodavatelů a mohla také ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky (jak tvrdí správce daně), ani že by se dopustila diskriminace (což akcentuje žalovaný). Žalobkyně ke dni vydání platebního výměru (a tím spíše ke dni vydání napadeného rozhodnutí) podstatnou změnu smlouvy v podobě změny doby plnění dodávky, jež by mohla vést k popsáním důsledkům pro zadávací řízení, neumožnila.
19. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2018, č. j. 2 Afs 366/2017-33, na nějž odkázal správce daně, na uvedeném závěru ničeho nemění, neboť právní otázkou v něm řešenou bylo pouze dodržení zásady proporcionality při stanovení výše odvodu. Žalobkyně ale v žalobě netvrdila, že ve vztahu ke zjištění č. 1 byl odvod stanoven v neproporcionální výši. Žalobkyně tvrdila, že ve vztahu k danému zjištění neměl být stanoven vůbec, neboť správcem daně identifikované porušení rozpočtové kázně ke dni vydání platebních výměrů neexistovalo.
20. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 2. 2019, č. j. 22 Af 34/2017-47, na nějž odkázal v napadeném rozhodnutí žalovaný, se sice zabývá vymezením pojmu podstatná

změna smlouvy na veřejnou zakázku, nikoli však tím, jaké následky má z hlediska závěru o porušení rozpočtové kázně následné zrušení takové podstatné změny smlouvy a nastolení stavu, jež odpovídá původnímu znění dané smlouvy. Totéž pak platí o rozhodnutí ÚOHS a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2020, č. j. 9 Afs 441/2018-52, na které žalovaný upozornil ve vyjádření k žalobě.

21. Krajský soud tak považuje žalobní bod a) za důvodný.

Zjištění č. 2

22. Žalobní námitka proti zjištění č. 2 se týkala pouze otázky výše odvodu. Tuto námitku žalobkyně uplatnila již v odvolání proti platebním výměrům a žalovaný se s ní vypořádal v bodech 35 až 43 napadeného rozhodnutí. Žalobkyně v žalobě tvrdí, že žalovaný věc nesprávně právně posoudil a trvá na tom, že stanovení odvodu u zjištění č. 2 ve výši 2 % z částky použité na financování předmětné veřejné zakázky je v rozporu s čl. I odst. 14 přílohy Pokynu GŘ č. D-38, který nabyl účinnosti od 1. 1. 2019, a je pro stanovování výše odvodů závazný.
23. Právní názor žalovaného vyslovený v napadeném rozhodnutí lze shrnout tak, že správce daně postupoval správně, když Pokyn GŘ č. D-38 nepoužil, neboť se jednalo o případ, kdy byla výše odvodu stanovena v Příloze č. 3 rozhodnutí o poskytnutí dotace.
24. Čl. I, bod 1. daného Pokynu uvádí, že Pokyn stanoví obecné principy, podle nichž orgány Finanční správy ČR postupují při stanovení odvodů za porušení rozpočtové kázně v částce, ve které byla porušena rozpočtová kázeň, a to podle § 44a odst. 4 písm. c) rozpočtových pravidel, ve znění účinném do 19. 2. 2015, nebo podle § 44a odst. 4 písm. b) rozpočtových pravidel, ve znění účinném od 20. 2. 2015, v souladu se zásadou proporcionality.
25. Správce daně v platebních výměrech uvedl, že odvod ukládá podle § 44a odst. 4 písm. b) rozpočtových pravidel ve znění účinném do 19. 2. 2015. V takovém případě nepochybil, pokud Pokyn D-38 nepoužil, neboť u rozpočtových pravidel ve znění účinném do 19. 2. 2015 se Pokyn D-38 vztahoval jen na odvody ukládané podle § 44a odst. 4 písm. c) rozpočtových pravidel.
26. Krajský soud ale musel z moci úřední přezkoumat také to, zda správce daně postupoval dle správného znění právního předpisu (viz odst. 28 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2018, č. j. 2 Afs 366/2017-33, na který v jiné souvislosti odkazoval sám žalovaný).
27. Předně je třeba uvést, že se správce daně ani žalovaný otázky časové působnosti rozpočtových pravidel výslovně nevěnovali. Z platebních výměrů ani rozhodnutí žalovaného nevyplývá, z jakého důvodu byl odvod za porušení rozpočtové kázně ukládán dle rozpočtových pravidel ve znění účinném do 19. 2. 2015.
28. V rozsudku ze dne 27. 5. 2021, č. j. 8 Afs 130/2019-35 Nejvyšší správní soud podrobně zdůvodnil závěr, že při ukládání odvodu má být postupováno podle právních předpisů, které platily v době, kdy k porušení rozpočtové kázně došlo (v podrobnostech soud odkazuje na odst. 15 a násl. uvedeného rozsudku). K porušení rozpočtové kázně v podobě porušení povinnosti zveřejnit na profilu zadavatele dodatek č. 1 ke kupní smlouvě ze dne 15. 6. 2015 tak logicky nemohlo dojít před tímto dnem. Již z uvedeného je zřejmé, že odvod za porušení rozpočtové kázně nemohl být ukládán dle rozpočtových pravidel ve znění účinném do 19. 2. 2015, nýbrž měl být ukládán dle rozpočtových pravidel ve znění účinném od 20. 2. 2015 do 31. 12. 2017.

29. Ustanovení § 44a odst. 4 rozpočtových pravidel ve znění účinném od 20. 2. 2015 do 31. 12. 2017 stanovilo, že *odvod za porušení rozpočtové kázně činí*
- a) v případě neoprávněného použití prostředků dotace pevnou částku podle § 14 odst. 6, nebo, pokud v rozhodnutí o ní bylo uvedeno jedno nebo více procentních rozmezí nebo pevný procentní podíl pro stanovení nižšího odvodu za porušení rozpočtové kázně podle § 14 odst. 6, finančním úřadem stanovenou částku vycházející z procentního rozmezí nebo pevného procentního podílu uvedeného v rozhodnutí, a to pro každý jednotlivý případ; při stanovení částky odvodu vezme finanční úřad v úvahu závažnost porušení povinnosti, jeho vliv na dodržení účelu dotace a hospodárnost uložené sankce; v případě neoprávněného použití prostředků přesunutých podle § 24a nebo § 26 odst. 2 postupuje finanční úřad obdobně,*
- b) v ostatních případech částku, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň.*
30. V takovém případě je ale nutné dospět k závěru, že správce daně měl za zjištění č. 2 ukládat odvod podle § 44a odst. 4 písm. a) rozpočtových pravidel ve znění účinném od 20. 2. 2015 do 31. 12. 2017, tj. kdy v takovém případě odvod za porušení rozpočtové kázně činí v případě neoprávněného použití prostředků dotace pevnou částku podle § 14 odst. 6 rozpočtových pravidel. To však z hlediska Pokynu D-38 znamená, že tento na posuzovaný případ vskutku použitelný nebyl, neboť z právní úpravy účinné od 20. 2. 2015 se Pokyn vztahuje jen na ukládání odvodu dle § 44a odst. 4 písm. b) rozpočtových pravidel, tj. v tzv. ostatních případech.
31. Námitka je tedy lichá. Správce daně nepochybil, pokud Pokyn GFŘ č. D-38 na ukládání odvodu za zjištění č. 2 neaplikoval.

Zjištění č. 3

32. Také v případě zjištění č. 3 žalobní námitka míří toliko proti proporcionalitě stanoveného odvodu. Podle žalobkyně stanovil správce daně v tomto případě odvod neproporcionálně při horní hranici sazby (1 % z celkové částky dotace při sazbě od 0,1-1%), ačkoli nepochybila úmyslně a její pochybení nemělo žádný negativní dopad na plnění podmínek dotace. Jelikož ale v tomto případě žalobkyně pouze zopakovala odvolací námitku, aniž reagovala na argumentaci žalovaného uvedenou na str. 9 napadeného rozhodnutí, kterou s touto námitkou vypořádal jednak souhlasným odkazem na argumentaci správce daně uvedenou na str. 19 zprávy o daňové kontrole a jednak doplněním vlastní argumentace, krajský soud uvádí pouze to, že se s argumentací žalovaného ztotožňuje.

D) Závěr a náklady řízení

33. S ohledem na výše uvedený závěr krajský soud napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil pro nezákonnost spočívající v nesprávném právním posouzení kontrolního zjištění č. 1. Současně krajský soud vrací věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Žalovaný je právním názorem soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
34. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že v řízení procesně úspěšná žalobkyně má právo vůči žalovanému na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně ve výši 11 228 Kč tvoří: 1) zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a 2) náklady za zastupování žalobce advokátem, stanovené dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) jako odměna za zastupování ve výši 6 200 Kč za 2 provedené úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) AT, tj. převzetí zastoupení a sepsí žaloby, přičemž odměna za 1 úkon právní služby ve výši 3 100 Kč byla stanovena dle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 AT, a dále náhrada hotových výdajů za provedené úkony

ve výši 600 Kč, tj. 2 x 300 Kč dle § 13 odst. 4 AT, to vše zvýšené o DPH z odměny a náhrad ve výši 1 428 Kč, neboť zástupce žalobkyně je plátcem uvedené daně. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (§ 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Místo plnění určil soud dle § 149 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Olomouc 27. dubna 2022

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu